

«Social-Correspondenz» og Socialistforfølgelse. Der er i Tyskland ikke noget andet Blad, der saaledes som «Social-Correspondenz» har gjort Bekæmpelsen af Socialismen og Socialdemokratiet til sin Hoved- eller i Grunden udelukkende Opgave. Der gaar ikke en Uge, uden at det lille Dresdner-Blad bringer et Par Artikler imod Socialdemokraterne. Det lader dem ikke et Øjeblik være i Fred; det søger bestandig og overalt at komme dem tillivs, — og man vil derfor let kunne forestille sig, hvor varme de Følelser ere, som Socialdemokraterne nære for det nævnte Blad og dets to Udgivere, Dr. V. Böhmert og Hr. A. v. Studnitz. — Hvilken Holdning dette Blad indtog ligeoverfor Spørgsmaalet om en Socialistforfølgelse i en ny og forøget Udgave, vil det altid have sin Interesse at notere.

Socialdemokratiet kan bekæmpes paa to Maader. Den kraftigste Maade er at fjerne de økonomiske, politiske, sociale Misforhold, ud af hvilke det naturligt har udviklet sig; men dette Middel bliver af let forstaaelige Grunde kun benyttet i et mindre Omfang. Den anden Maade, og den som «Social-Corr.» følger, er ad Diskussionens Vej at gøre Socialdemokraterne opmærksom paa de Vildfarelser, de gjøre sig skyldige i. Den tyske Regering mente imidlertid, at der gaves et tredje og virksommere Middel: Politivilkaarlighed. Hvorledes det gik med det famøse Lovforslag om Forholdsregler imod de «socialdemokratiske Udskejelser», vide Læserne; — vi ville kun notere et Par Udtalelser, der i denne Anledning ere faldne fra den af Socialdemokraterne saa grundigt forhadte ansvarlige Redaktør af det forhadte Blad.

Dr. Böhmert fremhæver først, at det ikke gaar an at gøre det socialdemokratiske Parti ansvarligt for det Attentat, der afgav en maaske ikke ukjærkommen Anledning til at forsøge paa med større Kraft end tidligere at drive Politifølgelserne. Heri har han Ret: det er jo blevet oplyst, at Hödel vexelvis har staaet i Forbindelse med Socialdemokraterne, de Nationalliberale, Fremskridtspartiet, de konservative Partier, det kristeligt-socialt Parti, kort sagt: med alle Partier, alene med Undtagelse af — det ultramontane! Derefter tilføjer B.: «Den Frygt ligger kun altfor nær, at man vil paabyrde, ikke Frihedens Misbrug,

«Social-Correspondenz» og Socialistforfølgelse. Der er i Tyskland ikke noget andet Blad, der saaledes som «Social-Correspondenz» har gjort Bekæmpelsen af Socialismen og Socialdemokratiet til sin Hoved- eller i Grunden udelukkende Opgave. Der gaar ikke en Uge, uden at det lille Dresdner-Blad bringer et Par Artikler imod Socialdemokraterne. Det lader dem ikke et Øjeblik være i Fred; det søger bestandig og overalt at komme dem tillivs, — og man vil derfor let kunne forestille sig, hvor varme de Følelser ere, som Socialdemokraterne nære for det nævnte Blad og dets to Udgivere, Dr. V. Böhmert og Hr. A. v. Studnitz. — Hvilken Holdning dette Blad indtog ligeoverfor Spørgsmaalet om en Socialistforfølgelse i en ny og forøget Udgave, vil det altid have sin Interesse at notere.

Socialdemokratiet kan bekæmpes paa to Maader. Den kraftigste Maade er at fjerne de økonomiske, politiske, sociale Misforhold, ud af hvilke det naturligt har udviklet sig; men dette Middel bliver af let forstaaelige Grunde kun benyttet i et mindre Omfang. Den anden Maade, og den som «Social-Corr.» følger, er ad Diskussionens Vej at gøre Socialdemokraterne opmærksom paa de Vildfarelser, de gjøre sig skyldige i. Den tyske Regering mente imidlertid, at der gaves et tredje og virksommere Middel: Politivilkaarlighed. Hvorledes det gik med det famøse Lovforslag om Forholdsregler imod de «socialdemokratiske Udskejelser», vide Læserne; — vi ville kun notere et Par Udtalelser, der i denne Anledning ere faldne fra den af Socialdemokraterne saa grundigt forhadte ansvarlige Redaktør af det forhadte Blad.

Dr. Böhmert fremhæver først, at det ikke gaar an at gøre det socialdemokratiske Parti ansvarligt for det Attentat, der afgav en maaske ikke ukjærkommen Anledning til at forsøge paa med større Kraft end tidligere at drive Politifølgelserne. Heri har han Ret: det er jo blevet oplyst, at Hödel vexelvis har staaet i Forbindelse med Socialdemokraterne, de Nationalliberale, Fremskridtspartiet, de konservative Partier, det kristeligt-socialt Parti, kort sagt: med alle Partier, alene med Undtagelse af — det ultramontane! Derefter tilføjer B.: «Den Frygt ligger kun altfor nær, at man vil paabyrde, ikke Frihedens Misbrug,

men selve Friheden og de næppe indrømmede Folkerettigheder Medskyld i en enkelt Fanatikers Ugjerning, og at man vil forlange Tvangsforholdsregler imod Socialdemokraterne». Men ved de af den tyske Regering foreslaaede Tvangsforholdsregler vilde «al Kritik af Privatretten og af de sociale Tilstande blive afhængig af Øvrighedens eller en enkelt Politiebedsmands Forgodtbefindende, og den Tænken over og Talen om sociale Spørgsmaal, der netop først nu er begyndt at blive mere almindelig, vilde miste al den Tiltrækning, der ligger i Diskussionen og den mangesidige Belysning. . . . Socialdemokratiets bedste Forbunds-fælle er den uklare Opfattelse af de sociale Forhold, — og Politiforholdsregler kunne kun vanskeliggjøre eller ganske forhindre den alsidige offentlige Diskussion af de dybere Grunde til den sociale Bevægelse. . . . Den tyske Borgerstand, der netop nu først begynder at vaagne op af sin Døs, vil igjen falde tilbage i sin Apathi og under denne Kirkegaardsstilhed ikke gøre Noget for at forstaa de sociale Spørgsmaal eller for med Hjerte og Daad at hjælpe til deres Løsning!» Hvad ventier man overhovedet at udrette ved Hjælp af Politiforholdsregler? Det er nu engang nødvendigt, at Ideerne frit udkæmpe Kampen. De Lande, der trues af de største Farer, ere de, hvor Politivilkaarligheden er størst (Rusland). «Trods de strængeste Presse- og Foreningslove, der fulgte paa de talrige Attentater paa Ludvig Filip, stillede i Juni 1848 en kommunistisk Armé sig imod Republikens Soldater, og paa det andet franske Kejserdømme fulgte Kommunen.» Nej, Begrebsforvirringen lader sig i Længden ikke bekæmpe ved ydre, men kun ved indre Midler. «Vi skulle slaa os for Brystet og føle os selv medansvarlige for en offentlig Tilstand, hvor det lykkes nogle faa, udannede Mennesker at forføre den store Mængde. . . . Vi skulle modarbejde den kommunistiske Vranglære ved selv at overveje, hvorledes de økonomiske Forhold ere; vi skulle modarbejde Ophidselsen af Mængden ved virkelig Belæring, ved at give et bedre Exempel, og ved opofrende at søge at fremme Almenvellet.»

A. P.